

Bílý kvíteček

Karel Hašler

1. Když jsem ma-ší-ro-val
Zro - si - ly ho dív-čí

G D7 G

7

ke hra - ni - ci, měl jsem bí - lý kví - tek za če - pi - cí,
o - či čer - né na dů - kaz té na - ší lás - ky věr - né,

D7

13

za če - pi - cí měl jsem kví - tek bí - lý, kte - rý dív - čí o - či
kte - rou jsme si spo - lu pří - sa - ha - li, než - li jsme si sbo - hem

G E7 Am G D7

19

1. o - ro - si - ly. 2. da - li. Já jsem si ten kví - te - ček

G C D7 G C

2 2 4 2 3 5 4 2

za - če - pi - ci dal, a - bych na svou

F C F

pa - nen - ku stá - le vzpo - mí - nal.

C G7 C

1.

3 5 3

vzpo - mí - nal.

C G7 C

2.

2. Do té ruské země dlouhá cesta,
proč mne na tom světě Pán Bůh trestá,
že dřív, než jsem došel na hranici,
zvadnul mi ten kvítek za čepicí.
Za čepicí bílý kvítek zvadnul,
plamen lásky v dívčím srdci zchladnul
a ty oči, jež mne rády měly,
na mne doma zapomněly.

| : A já si ten kvíteček za čepicí dal,
abych na svou panenku stále vzpomínal. : |

3. Co je do kvítečku, který zvadne,
co je do vojáka, který padne,
na světě je všude plno kvítí,
jiným hochům také slunko svítí.
Jedna ostrá rána v tuhém boji,
to vojenské srdce navždy zhojí,
až mne kamarádi pochováte,
do hrobu mi kvítek dáte.

| : Vždyť jsem si ten kvíteček za čepicí dal,
abych na svou panenku stále vzpomínal. : |